ICCJ – Conflict de interese. Condiţii

Legislaţie relevantă:

Legea nr. 161/2003, art. 70 și 72

Participarea unui funcţionar public la luarea unor decizii de natură să faciliteze obţinerea unor avantaje de natură patrimonială pentru o organizaţie – chiar având scop nepatrimonial – al cărei președinte și membru fondator este soţul respectivului funcţionar public este de natură să încalce prevederile legale privind regimul juridic al conflictelor de interese, astfel cum este acesta stabilit prin conţinutul dispoziţiilor art. 70 și 72 din Legea nr. 161/2003.

Decizia nr. 5036 din 18 aprilie 2013

Prin acţiunea înregistrată pe rolul Curţii de Apel București, reclamanta A.D.N., în contradictoriu cu pârâta Agenţia Naţională pentru Integritate (A.N.I.) a formulat contestaţie la concluziile raportului de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 al A.N.I., pe care îl consideră lovit de nulitate absolută, în conformitate cu art.13 (2) din Legea nr.176/2010, deoarece:

– persoana vizată (D.N.A.) de raportul de evaluare al ANI nu a fost informată concret cu referire la o anumită situaţie de fapt, care i-ar fi fost imputabilă, ci numai cu niște temeiuri de drept, lucru care rezultă din toată corespondenţa A.N.I. către aceasta și din corespondenţa fostului Secretar General al Guvernului către A.N.I. din lunile decembrie 2011 și ianuarie 2012;

– lucrarea nr.122562/S/II din 24.11.2011, la care se face trimitere în corespondenţa A.N.I. comunicată pe 28.12.2011, nu a fost transmisă doamnei A. și nici nu s-a făcut măcar vreo

referire la vreo situaţie concretă imputabilă doamnei A., deci nu a existat o informare reală, așa cum solicită art.13 (2) din Legea nr.176/2010, ci numai o convocare la A.N.I. pentru a se formula un punct de vedere, fără a i se specifica la ce.

– din corespondenţa D.N.A. din 29.10.2011 și 13.01.2012 către A.N.I. rezultă lipsa informării concrete a elementelor de fapt și solicitarea continuă a persoanei fizice de a se realiza de către A.N.I. această condiţie imperativă, impusă de o evaluare imparţială și pe care A.N.I. a refuzat să o realizeze.

În subsidiar, reclamanta a solicitat să se dispună anularea actului intitulat „Raport de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 al A.N.I.” arătând că ANI a concluzionat la pagina 9 alin 4 din raportul de evaluare că: „prin semnarea adreselor din 21.05.2010 și 02.06.2010 doamna A. ar fi participat la luarea unor decizii care au produs un folos material pentru soţul său, susţinere eronată, care nu ţine cont de lege și de situaţia de fapt. În raportul de evaluare contestat, nu s-a indicat care este concret folosul material generat de semnarea celor două adrese care vizau o asociaţie cu scop nepatrimonial, ce nu are patrimoniu comun cu soţul reclamantei. Nu este indicată vreo probă care să indice care a fost folosul material al soţului și legătura de cauzalitate dintre acesta și aprobările date pentru o persoană juridică fără scop patrimonial.

Sub aspect procedural de formă și fond reclamanta a arătat că au fost încălcate prevederile art.8 alin.(3) din Legea nr.176/2010, respectiv principiile după care se desfășoară de către A.N.I. activitatea de evaluare, respectiv: principiul legalităţii, principiul confidenţialităţii, principiul imparţialităţii, principiul independenţei operaţionale, principiul bunei administrări, principiul dreptului la apărare.

Astfel nu s-a respectat principiul confidenţialităţii din Legea nr.176/2010 și nici art.18 din Legea nr.144/2007, care

interzice orice declaraţie publică privind fapte instrumentate de către ANI.

S-a mai susţinut că Președintele A.N.I., pe 26.11.2011, la postul de televiziune R., a făcut declaraţii privind fapte instrumentate de către A.N.I. și s-a antepronunţat concluzionând public cu aproximativ 50 de zile înainte să aibă loc așa-zisa evaluare, că este conflict de interese.

A apreciat reclamanta că opinia sa, comunicată public, a fost clar o comandă pentru subalternii săi, inspectori de integritate, care potrivit art.28 din Legea nr.144/2007, pot fi sancţionaţi și eliberaţi din funcţie de către Președintele A.N.I. și astfel, concluziile din raportul de evaluare contestat susţin, cu totul întâmplător, opinia domnului M.

Mai mult, informarea efectuată de către inspectorul de integritate, ce i-a fost comunicată pe data de 6.12.2011, după concluzia făcută publică de către Președintele A.N.I. pe un post de televiziune, nu conţine decât trimiteri la articolele din lege, fără să facă vreo specificaţie concretă la vreo situaţie de fapt, așa cum s-a arătat mai înainte.

A mai susţinut reclamanta că, oricum înainte de a se lua o decizie în cadrul A.N.I., trebuia să fie legal citată, pentru a lua la cunoștinţă că s-au dispus cercetări asupra sa, a-și exprima punctul de vedere și pentru a formula eventuale explicaţii cu privire la datele A.N.I. În loc de aceasta, nu a fost citată legal, nu a fost informată în termenul legal că există o verificare sau o sesizare cu privire la persoana sa, aflând de existenţa unei sesizări pe data de 26.11.2011, cu ocazia unui interviu al domnului Președinte al A.N.I., la postul de televiziune R., iar informarea propriu-zisă i-a fost transmisă abia pe 6.12.2011.

Totodată, constatările afișate pe site-ul instituţiei în comunicatul de presă nu indică care este „ interesul personal de natură patrimonială” cu privire la aprobarea de închiriere

a spaţiului dată unei asociaţii fără scop patrimonial, așa cum prevede art.1 alin.(2) din O.G. nr.26/2000, care reglementează activităţile asociaţiilor și fundaţiilor și care specifică că aceasta face parte din persoane juridice de drept privat” fără scop patrimonial”, de unde rezultă foarte clar lipsa oricărui conflict de interese.

Mai mult, aprobarea pentru spaţiul de aproximativ 30 de metri, dată pentru firma în care soţul său era asociat, este dată de către RAAPPS, respectiv de către Directorul General și Directorul Comercial, sub condiţii similare cu încă alte 23 de aprobări, date de același RAAPPS fără să o informeze, sau fără să emită vreun act în acest sens.

A mai precizat reclamanta că toate activităţile pe care le-a desfășurat în calitate de Secretar General al Guvernului României au fost în conformitate cu prevederile legale valabile de atunci și în prezent cât și în conformitate cu legile și tratatele interne și internaţional, respectând întocmai procedurile specifice activităţilor funcţiei pe care a deţinut-o.

Prin sentinţa civilă nr.3526 din 25 mai 2012 a Curţii de Apel București, Secţia a VIII-a contencios administrativ și fiscal acţiunea formulată a fost admisă, instanţa dispunând anularea raportului întocmit de intimata Agenţia Naţională pentru Integritate sub nr.2277/G/II din 16.01.2012

Prima instanţă a constatat că reclamanta a fost informată cu privire la faptul că, în conformitate cu prevederile art.8 alin. (1), (2) și (3) și art.10 lit. b) din Legea nr.176/2010, iar urmare a transmiterii celei de a doua informări la data de 29.12.2011, reclamanta a trimis pe adresa Agenţiei Naţionale de Integritate o adresă referitoare la „modalitatea comunicării de A.N.I. a faptului că au fost identificate elemente în sensul existenţei unui conflict de interese, fără a se face vreo referire la actul, acţiunea, la ce se referă și când au avut loc pentru a se prezenta un punct de vedere la

speţă”.

Sub acest aspect s-a constatat și că reclamanta nu a răspuns la nici unul dintre apelurile telefonice efectuate de A.N.I, motiv pentru care la data de 10.01.2012, s-a revenit cu adresa nr.1238/G/II din 10.01.2012 prin care i s-a comunicat, faptul că urmare a verificărilor efectuate au fost identificate elemente în sensul existenţei unui conflict de interese, întrucât în perioada exercitării funcţiei publice de Secretar General al Guvernului a încălcat prevederile art.70 și art.72 din Legea nr.161/2003.

Instanţa fondului a considerat ca raportul ANI este nelegal pe fond, reţinând următoarele:

Astfel, conform Legii nr.161/2003 persoana care exercită funcţia de membru al Guvernului, secretar de stat, subsecretar de stat sau funcţii asimilate acestora, prefect ori subprefect este obligată să nu emită un act administrativ sau să nu încheie un act juridic ori să nu ia sau să nu participe la luarea unei decizii în exercitarea funcţiei publice de autoritate, care produce un folos material pentru sine, pentru soţul său ori rudele sale de gradul I.

S-a reţinut că petenta nu a obţinut nici un folos material, constatările afișate pe site-ul instituţiei în comunicatul de presă neindicând care este „ interesul personal de natură patrimonială” cu referire la aprobarea privind închirierea spaţiului unei asociaţii fără scop patrimonial, așa cum prevede art.1 alin.(2) din O.G. nr.26/2000, care reglementează activităţile asociaţiilor și fundaţiilor și care specifică că aceasta face parte din categoria persoanelor juridice de drept privat” fără scop patrimonial”, de unde rezultă foarte clar lipsa oricărui conflict de interese.

A mai constatat judecătorul fondului că aprobarea pentru spaţiul de aproximativ 30 de metri, dată pentru firma în care soţul său era asociat, este dată de către RAAPPS, respectiv de

către Directorul General și Directorul Comercial, sub condiţii similare cu încă alte 23 de aprobări, date de același RAAPPS fără să o informeze, sau fără să emită vreun act în acest sens.

De asemenea, nu a rezultat care este avantajul material procurat soţului reclamantei, atâta timp cât avizarea sediului s-a realizat pentru mai multe ONG-uri și, în plus, asociaţiile/ fundaţiile au un scop non-profit.

Astfel, nu se poate reţine existenţa unor foloase materiale ale soţului-președinte al asociaţiei, decât dacă s-ar dovedi că acesta folosea în interes pur personal spaţiul (locuinţă personală, birou personal), sau dacă ar realiza un comodat în interesul său urmat de subînchirieri oneroase pentru terţi.

Împotriva acestei sentinţe, considerând-o netemeinică și nelegală a formulat recurs Agenţia Naţională de Integritate, invocând ca temei legal dispoziţiile art.304 pct.8, 9 și art.304[1] C.proc.civ.

În motivarea căii de atac, se aduc critici sentinţei recurate în sensul că, din perspectiva art.304 pct.9 C.proc.civ., hotărârea a fost dată cu aplicarea greșită a legii, întrucât, în raport de dispoziţiile art.70 din Legea nr.161/2003, și probele existente la dosar se impune a se reţine existenţa unui conflict de interese în ceea ce o privește pe intimata-reclamantă.

Se susţine că în cauza supusă judecăţii, contrar celor reţinute de prima instanţă, în raport de probele administrate, s-a dovedit că a existat un interes personal de natură patrimonială legat de obţinerea unui spaţiu necesar înfiinţării asociaţiei reprezentată de soţul intimatei-reclamante în calitate de președinte, cu o chirie preferenţială, într-un cuantum cât mai scăzut decât cel existent pe piaţa imobiliară liberă.

Se arată că reclamanta, în calitate de Secretar General al Guvernului a aprobat nota RAAPPS nr.5968 din 21.05.2010 privind atribuirea către Asociaţia „C.P.S.D.F.” la care membru fondator și președinte este soţul acesteia, a unui spaţiu de 105,2 m.p. situat în București, pe o perioadă de 1 an, în baza căreia s-a încheiat contractul de locaţiune nr.301 din 1.06.2010.

Se susţine că fără această aprobare nu putea fi atribuit spaţiul asociaţiei.

Ulterior, la data de 2 iunie 2010, intimata-reclamantă în calitate de Secretar General al Guvernului a aprobat ca termenul de atribuire a spaţiului să fie extins de la 1 la 5 ani.

Astfel, se susţine că prin aprobarea Notei R.A.-A.P.P.S. și a prelungirii termenului de atribuire a spaţiului, intimata-reclamantă, în calitate de Secretar General al Guvernului, a acţionat cu încălcarea prevederilor legale privind regimul juridic al conflictelor de interese, încălcând obligaţia prevăzută de art.72 din Legea nr.161/2003 și participând la luarea unor decizii care au adus un folos material pentru soţul său, președintele asociaţiei și membru fondator.

Se menţionează că în mod eronat instanţa de fond a apreciat că nu a rezultat care este avantajul material procurat soţului reclamantei întrucât este evident că în absenţa aprobării date de aceasta, asociaţia nu ar fi putut închiria spaţiul pe o perioadă de 1 an extinsă la 5 ani, nu ar fi putut face dovada existenţei unui spaţiu pentru a se înregistra și ar fi fost obligată să suporte diferenţa dintre cuantumul chiriei pe care ar fi fost obligată asociaţia să o plătească pentru închirierea spaţiului necesar înregistrării de pe piaţa imobiliară liberă pe o perioadă de 5 ani și cuantumul chiriei stabilită de R.A. – A.P.P.S. prin contractul de închiriere, fiind de notorietate că R.A. – A.P.P.S. practică chirii mult mai scăzute.

Invocând ca temei legal al recursului și dispoziţiile art.304 pct.8 C.proc.civ., recurenta susţine că instanţa de fond a interpretat greșit actul juridic dedus judecăţii, schimbând natura ori înţelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia.

Intimata-reclamantă a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, apreciind sentinţa recurată ca legală și temeinică.

Se arată, în esenţă, că susţinerile recurentei din calea de atac nu se regăsesc în raportul de evaluare contestat și pentru care nu sunt administrate probe la dosar, încercându-se astfel reformarea și completarea actului administrativ contestat.

Se menţionează că A.N.I. nu a reușit să demonstreze cu probe certe, verosimile, existenţa conflictului de interese, așa cum este reglementat de art.70 și 72 din Legea nr.161/2003, iar sintagma „avantaj” nu este cuprinsă în definiţia legală a conflictului de interese care se referă la interes personal de natură materială sau folos material personal.

În concret, intimata-reclamantă susţine că nu s-a făcut dovada existenţei unui interes personal de natură patrimonială, condiţie imperativă pentru a se reţine conflictul de interese conform dispoziţiilor art.70, 72 din Legea nr.161/2003. Se susţine că asociaţia căreia i-a fost închiriat spaţiul cu aprobarea sa nu are scop patrimonial, nu are patrimoniu comun cu cel al soţului său și în caz de desfiinţare patrimoniul acesteia nu se împarte între membrii fondatori, conform art.22 din Statut, Codului civil și O.G. nr.26/2000, iar chiria stabilită a fost calculată în mod similar cu toate asociaţiile și fundaţiile care aveau spaţii de la R.A. – A.P.P.S., în condiţii legale. Prin urmare, nu se poate reţine un folos, un beneficiu material determinat în favoarea soţului său și care să se fi produs ca o consecinţă a actelor sale.

Intimata-reclamantă a formulat și note scrise prin care a reiterat argumentele din cuprinsul întâmpinării și a depus la dosar înscrisuri referitoare la practica A.N.I. și la aspectele învederate.

Soluţia instanţei de recurs

Înalta Curte, analizând recursul formulat, apreciază că este fondat, pentru considerentele ce urmează a fi expuse.

Instanţa de recurs apreciază că motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9, în condiţiile art.304[1] C.proc.civ., potrivit căruia „hotărârea pronunţată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii” este fondat.

Astfel cum rezultă din expunerea rezumativă prevăzută la pct.1 al prezentei decizii, reclamanta a formulat contestaţie împotriva Raportului de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 prin care s-a reţinut că A.D.N. nu a respectat prevederile legale privind conflictul de interese, întrucât prin adresa nr.10506 din 21.05.2010 emisă de Secretariatul General al Guvernului a avizat Nota Regiei Autonome „Administraţia Patrimoniului Protocolului de Stat” nr.5968 din 21.05.2010 având ca obiect atribuirea spaţiului de 105,2 m.p. situat la parterul imobilului din str. M.B., pentru o perioadă de 1 an, Asociaţiei „CPSDF”.

De asemenea, prin adresa nr.10506 din 2.06.2010 emisă de Secretariatul General al Guvernului s-a aprobat extinderea termenului de atribuire de la 1 an la 5 ani, pentru același spaţiu aparţinând Asociaţiei CPSDF, asociaţie condusă de T.A., soţul intimatei, aceasta participând în acest fel la luarea unor decizii care au produs un folos material acestuia, încălcând astfel dispoziţiile art.70 și 72 din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenţei în exercitarea demnităţilor publice, a funcţiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și

sancţionarea corupţiei.

Prin contestaţia formulată s-a solicitat a se constata nulitatea absolută a acestui raport de evaluare pentru argumentele arătate în cuprinsul cererii de chemare în judecată și, în subsidiar, anularea acestuia, motivat de faptul că nu a fost dovedit folosul material, condiţie pentru a se reţine existenţa conflictului de interese, conform art.70, 72 din Legea nr.161/2003.

Prin sentinţa nr.3526 din 25.05.2012 a Curţii de Apel București, Secţia contencios administrativ și fiscal s-a admis cererea reclamantei, anulându-se raportul contestat în cauză, reţinându-se că nu a fost dovedit faptul că s-a produs un folos material pentru sine, pentru soţul sau rudele de gradul I, pentru a se reţine existenţa conflictului de interese în ceea ce o privește pe reclamantă.

Referitor la aspectele invocate de reclamantă în susţinerea nulităţii absolute a raportului de evaluare, acestea nu au fost reţinute a fi întemeiate de instanţa de fond.

Reclamanta nu a formulat recurs împotriva acestei sentinţe, astfel că aceste aspecte nu mai pot fi repuse în discuţie.

Recursul formulat de A.N.I. vizează lămurirea problemei dacă în ceea ce o privește pe intimata-reclamantă se poate reţine că nu a respectat prevederile legale privind conflictul de interese conform art.70 și 72 din Legea nr.161/2003.

În concret, dacă a fost dovedită îndeplinirea condiţiei referitoare la un „interes personal de natură patrimonială”, respectiv „folos material pentru sine, pentru soţul său sau rudele de gradul I” pentru a se reţine conflictul de interese în cauza dedusă judecăţii, în ceea ce o privește pe reclamantă.

Potrivit art.70 din Legea nr.161/2003 „prin conflict de interese se înţelege situaţia în care persoana ce exercită o

demnitate publică sau o funcţie publică are un interes personal de natură patrimonială care ar putea influenţa îndeplinirea cu obiectivitate a atribuţiilor care îi revin potrivit Constituţiei și altor acte normative”.

Art.72 din același act normativ, prevede că „persoana care exercită funcţia de membru al Guvernului, secretar de stat, subsecretar de stat sau funcţii asimilate acestora, este obligată să nu participe la luarea unei decizii în exercitarea funcţiei publice de autoritate care produce un folos material pentru sine, pentru soţul său ori rudele sale de gradul I”.

Din cuprinsul acestor dispoziţii rezultă că pentru a se reţine existenţa conflictului de interese, trebuie îndeplinită condiţia referitoare la „interesul personal de natură patrimonială” sau „folosul material” pentru sine, pentru soţul ori rudele sale de gradul I”.

Din înscrisurile depuse la dosarul cauzei rezultă că intimata-reclamantă în calitatea sa de Secretar General al Guvernului, a aprobat, prin adresa nr.10506 din 21.05.2010 Nota R.A. – A.P.P.S. nr.5968 din 21.05.2010 privind cererea de atribuire cu nr.5968 din 20.05.2010, către Asociaţia „CPSDF”, aflată în curs de dobândire a personalităţii juridice, a spaţiului în suprafaţă de 105,20 m.p. situat la parterul imobilului din str. M.B., în vederea stabilirii sediului social al asociaţiei.

Este adevărat că în nota RA – APPS se menţiona ca perioadă a atribuirii 5 ani. Adresa nr.20/10506 din 21.05.2010 semnată de reclamantă a fost anulată prin adresa nr.20/10506 din 2.06.2010, emisă tot de reclamantă în calitatea sa de Secretar General al Guvernului, prin care s-a aprobat atribuirea spaţiului asociaţiei pe o perioadă de 5 ani. Însă contractul de închiriere/locaţiune cu nr. 301, a fost încheiat la 1 iunie 2010, pe o perioadă de 5 ani, anterior aprobării.

Necontestat este faptul că membru fondator și președinte al asociaţiei este soţul reclamantei, T.A., care, potrivit actului constitutiv a adus ca aport în lei suma de 350 lei la constituirea patrimoniului social al acesteia.

Aprobările pentru atribuirea spaţiului au fost acordate și semnate de intimata-reclamantă în calitate de Secretar General al Guvernului, în condiţiile în care, potrivit art. 1 alin.(2) din HG nr. 60/2005 RA-APPS „este persoană juridică și funcţionează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară sub autoritatea Secretariatului General al Guvernului, care îndeplinește faţă de aceasta atribuţiile legale prevăzute pentru ministerul de resort.”

Potrivit dispoziţiilor art.6 alin.(2) din H.G. nr.60/2005 privind organizarea și funcţionarea R.A. – APPS, cu modificările și completările ulterioare, „atribuirea, în condiţiile legii, către instituţii publice care se autofinanţează, organizaţii sindicale, partide politice, fundaţii, asociaţii, cabinete de avocatură, birouri notariale, unităţi aparţinând cultelor religioase, unităţi din domeniul presei sau edituri, a spaţiilor pentru birouri și pentru alte destinaţii din imobilele ce se află în administrarea regiei, se face de către aceasta, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului”.

De asemenea, conform art. 6 alin.(4) din HG nr.60/2005 „Atribuirea, în totalitate sau în parte, a imobilelor, construcţii și terenuri aflate în administrarea regiei, către alte persoane juridice decât cele prevăzute la alin. (1), se face pe bază de contracte de asociere, de închiriere, de prestări de servicii, încheiate potrivit legii, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului.”

Deci, în raport de aceste dispoziţii, atribuirea spaţiului cât și încheierea contractului de închiriere nu se putea realiza fără aprobarea Secretariatului General al Guvernului, respectiv reclamantei. Este adevărat că atribuirea se putea

face, în condiţiile legii, și către fundaţii sau asociaţii.

Din înscrisurile de la dosar și de altfel, necontestat este faptul că la momentul acordării/semnării aprobării, asociaţia menţionată nu dobândise personalitate juridică și deci nu se încadra în categoria subiectelor enumerate de art.6 alin.(2) din H.G. nr.60/2005 care puteau beneficia de atribuirea spaţiilor deţinute de R.A. – A.P.P.S., aprobarea intervenind la 2 iunie 2010, ulterior încheierii contractului de locaţiune nr. 301 din 1 iunie 2010.

Din cele expuse, este evident că, prin aprobarea dată de reclamantă în calitatea de Secretar General al Guvernului asupra cererii și notei de atribuire a spaţiului la 21.05.2010, într-un termen foarte scurt, de o zi, respectiv aceeași zi, precum și în raport de faptul că această cerere a fost aprobată deși nu a fost formulată de unul din subiectele nominalizate de dispoziţiile legale menţionate anterior, iar aprobarea din 2 iunie 2010 a intervenit ulterior contractului de locaţiune nr. 301 din 1 iunie 2010, asociaţiei i-a fost facilitată astfel posibilitatea de a face dovada sediului în vederea obţinerii personalităţii juridice, potrivit cerinţei impuse de art.5 din O.G. nr.26/2000, în condiţii avantajoase patrimonial, fiind de notorietate că R.A. – A.P.P.S. practică chirii mult mai scăzute decât cele de pe piaţa imobiliară liberă.

Mai mult, aprobarea a vizat inclusiv posibilitatea de a se încheia contractul de închiriere, inclusiv plata chiriei la o dată nedeterminată ce era lăsată la libera apreciere, după dobândirea personalităţii juridice, fapt ce era în favoarea solicitantei.

Este evident că deciziile reclamantei în acordarea aprobărilor în modalitatea reţinută anterior au fost influenţate de calitatea pe care soţul său o deţinea în cadrul asociaţiei și care participase cu un aport în numerar la constituirea patrimoniului acesteia, afectând imparţialitatea, respectiv

atitudinea neutră la care aceasta era obligată în virtutea funcţiei deţinute, de Secretar General al Guvernului.

În acest context, se reţine că există un interes personal de natură patrimonială prin faptul că un membru al familiei reclamantei, respectiv soţul său, implicat patrimonial, era membru fondator și președintele asociaţiei ce a solicitat și a beneficiat de spaţiul închiriat urmare a aprobării date de reclamantă, care deţinea funcţia de Secretar General al Guvernului, în condiţiile reţinute în raport de înscrisurile existente la dosar.

Or, implicarea patrimonială a soţului său și acordarea aprobării închirierii spaţiului de reclamantă asociaţiei unde acesta avea calităţile menţionate, în situaţiile de fapt expuse, confirmă inclusiv folosul material al soţului său.

Reclamanta, în raport de dispoziţiile art.72 din Legea nr.161/2003, avea obligaţia de a nu emite vreun act administrativ sau să nu încheie un act juridic ori *să nu ia sau să nu participe la luarea unei decizii* în exercitarea funcţiei publice deţinute care produce un folos material pentru soţul său. Prin aprobările date în maniera expusă, având ca obiect atribuirea spaţiului menţionat și vizat de asociaţia al cărei președinte și membru fondator era soţul său, implicat patrimonial, căruia evident i-a fost produs un folos material, a încălcat prevederile legale privind regimul juridic al conflictelor de interese, astfel cum este prevăzut de art.70 și 72 din Legea nr.161/2003.

Prin urmare, faţă de toate considerentele expuse, motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 C.proc.civ. este fondat, fiind nelegală și netemeinică hotărârea instanţei de fond prin care a anulat Raportul de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 ce o privește pe reclamantă, cu interpretarea greșită a situaţiei de fapt, precum și a dispoziţiilor legale incidente în cauză.

Înalta Curte reţine că motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.8 C.proc.civ. a fost doar indicat și nu dezvoltat, astfel că în lipsa unor critici subsumate acestui motiv, soluţia instanţei de fond nu poate fi supusă controlului de legalitate al instanţei de recurs.

Faţă de cele reţinute, în considerentele acestei decizii, instanţa de recurs a apreciat că sunt nefondate toate susţinerile intimatei-reclamante formulate în apărare.

Practica recurentei-pârâte invocată nu prezintă relevanţă în cauză, nefiind izvor de drept.

În concluzie, Înalta Curte, în temeiul art.312 alin.(1) teza I C.proc.civ., art.20 din Legea nr.554/2004 cu modificările și aprobările ulterioare, a admis recursul recurentei, a casat sentinţa recurată și, rejudecând cauza, a respins acţiunea, actul administrativ atacat – Raportul de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 al Agenţiei Naţionale de Integritate, fiind legal și temeinic.